

Заради князь Милоша приказва ся относно на шваби-тъ една добра характерична анекдота. Оныя, кои-то ся нахождахъ въ звание около него, насърнахъ единъ пътъ весьма много на швабы-тъ. Милошъ ся стори като че и той е на тѣхно-то мнение и каза: „да, мы ще ги испъдимъ всички колко-то сѣ.“ Тутакъ си слѣдъ това каза той на одного, кой-то беше най-го-лѣмъ противникъ на шваби-тъ: „Днесъ непременно трѣба да напишѣ на великій Везиръ това и онова, иди и напиши ми една депешѣ.“ — Господарю, каза оня, какъ можѣ да направѣ това, като незнамъ да пишѣ?“ — Сега захвана го Милошъ сърдито „ты незнаешъ, азъ незнамъ, и пакъ искате да испъдимы швабы-тъ, — иди, че ми проводи Давидовича, той знае. Отъ сега на татакъ да ми мълчишъ за това!“

Въ Сърбіѣ нема никакво благородство. Подъ Кара-Георгія искахъ нѣкои си войводи и кнезове да направатъ достоинство-то си наслѣдствено. Нѣкои си пакъ земахъ своевольно за себе си презграничный-тъ гюмрукъ; и камо распорѣдявахъ съразмѣрно порезъ-тъ, притурвахъ нѣщо и за себе си; т. е. искахъ десетакъ-тъ за себе си, както струвахъ нѣкогда турски-тъ спахи, и карахъ селены тѣ да имъ идѣтъ на миціѣ. Тѣ ся считахъ убо по-много като господари, нежели като началници.

Подъ князь Милоша желяхъ изново оныя, кои-то ся като главни около него нахождахъ, да ся наместиѣтъ като спахи и да станѣтъ нови чифликъ-саибѣи по села-та. Тиѣ му прѣдставлявахъ, че е много трудно да ся управлява съ народъ-тъ безъ една посредственѣ сила, и какъ